

השעות הגדולות של אוהלה

סלים: "תיכף אלך להביא קרח." (נשאר לעמוד וממשיך לנגב כוסות בהבעה של אדישות ושאינסוף).
מרקו תורג'מן: (זה עתה הגיע, עיפה ויגע וצמא): "אפשר אולי לקבל קפה?"
סלים: "הלכו כבר להביא, אבל אין קומקום."

ביום רביעי של השבוע החולף ידעה כל הל'אביב שכל מי שהוא משהו נוסע מחר לצפת, לסתיחה של השעות הקטנות. כולם נוסעים לצפת. אמרה השמועה: שרי ממש' לה, אלופי צה"ל, חתיכות, אמנים ואולי גם כמה חברים מהעולם התחתון, כנהוג בכל חברה טובה.
בלב כבוד יצאנו לדרך וכל הזמן חשבנו:

בסוף התפשרנו על קוקה-קולה. סלים חזר עם שני בקבוקים פושרים והודיע לנו: "בגללכם קיבלתי שתי מכות על הראש."

למרות הכאב, הסכים לכתוב לנו קבלה עבור הקוקה קולה אחרי שהבאנו לו כמובן עט ונייר.

הדיאלוג נמשך באותה רוח, עד שהגיעה אוהלה, בשמלה לבנה עם ריקמה תימנית, והקריאה שירי ילדים, מכתבי ילדים לאלו הים, ועוד דברים נחמדים וילדותיים. אחר-כך נמשך הערב החינוכי בשירה לבבית בצ'בור, בה לא לקחנו חלק כי אנחנו לא שרים בגרון נחר בפרינציפ. הערב הגיע לשיאו בהופעה מרשימה של אקרובטיקה מלחה בוימרה, בביצוע של רן אלירן. התרגילים היו מבוססים בעיקר על סידרה של התכופפויות והתרוממויות לפי קצב המיקרופונים, שנפלו וקמו והסי תוכבו לכל הצדדים כאחוזי עחית. ההופעה המרתקת לא הפריעה לאורחים שישבו ליד הבאר, אם כי לא ברור מה היתה הסיבה

בילה: מתנת ברזיל לטלוויזיה

איך אפשר להפקיר ככה את המדינה, ולג' סוע לצפת בלי שמישהו יישאר לשמור עליה בינתיים. הגענו וראינו שהמצב לא נורא בכלל ושדאגנו לשוא.

אסילו בעלת הבית, אוהלה הלוי, עוד לא היתה שם, למרות שבהזמנה היה כתוב בפירוט: אשמה לקבל את פניך במועדוננו השעות הקטנות בצפת. אוהלה.

במקומה קיבלה את פנינו משפחה ענפה של חרקים, מעופפים ווחלים וסתם ג'וקים. לא יכולנו לגרש אותם, כי היינו עסוקים בלהחזיק את דלת חדרהשירותים שמיאנה

פייר ומלי: מחשוף עד הפופיק

רוברט בפעולה: הטוב ביותר בעיר

שרז ואוהלה: העבר נושק לעתיד

החברה מטבריה: אותם זה הצחיק

נעמי: תחרה אנגלית

המימסד של צפת: לקחו ברצינות

לצחוק הפרוע שעלה משם דחקא בשירים השקטים והעצובים. יכול להיות שמהו באחיר הקריר של צפת משפיע ככה על הבנאדם. אוהלה והשותפים שלה רכשו את המור' עזון ממר חויבסקי, בעל קיוסק תל'אביבי וחובב בילויים. חידבסקי זה גילה די מהר שחויסקי זה לא גזון ומועדון-לילה זה לא קיוסק, אלא עסק הרבה יותר מסובך, וש' צריך לדעת לנהל אותו. אבל אנחנו לא דואגים לאוהלה. אם רק יישאר סלים מאחרי הבאר, בטח התגבר על כל הקשיים.

להיסגר. ברגע שיצאנו נכנס לתוך חיינו סלים יוסוף, ברנש צעיר שעמד מאחורי הבאר וניגב כוסות. במשך שעה בערך לא ראינו דבר ולא שמענו דבר חוץ מטלים הנ'ל, כי הוא בן' אדם הדרש מזולתו את כל תשומת הלב. ההיכרות בינינו התחילה כאשר התישבנו ליד הבאר, הסתכלנו בתקווה לעבר סלים, ושאלנו: "אתה הבארמן?"
סלים: "לא יודע."
אנחנו: "אפשר אולי לקבל ויסקי?"

זו תי טודי

נדון, "הצמרת" נפתח שוב, והפעם הוא לליזיקה, שהיא גם קוסמטיקאית.

ועדון אין עוד מיזוג אוויר, אבל יש כבר ה משבדיה הקוראת לעצמה, "הטין-מי-".
הקה עושה את הרעש, אך את הרוח עושה כף כשהיא נכנסת עם כובע-הקש ומשקפי וש שלה, מרגישים שהיא לא סתם עוד בחו-אלא בן-אדם מיוחד במינו. היא למשל, לדיסקוטקים כמו ילדה גדולה, למרות א רק בת 17. היא אוהבת לקרוא ספרים יים כמו, "תני לי את אהבתך" של הסופר ז ווידמן, ולראות מחזות רציניים כמו של... ש שכחה.

ודי אוהבת גם לאכול סטיקים, ורוצה לל-מישחק בווישינגטון, איפה שהחבר שלה ד בקולג.

נתיים היא עובדת בחנות נעליים. לפני כן ה כנערת-גוגו בדיסקוטק, "קליידסקופ", אבל יו, מבטיחה טודי, גמרה עם השטויות, והיא ז לשחק אך ורק במחזות רציניים, כמו... טודי שכחה.